

Снігова баба

Ірина Жиленко

У вечір, синій від морозу,
Щеня скавчало на порозі.
Малого вигнали із дому,
Хоч і не винен був ні в чому.
Щеня скавчить і замерза,
На сніжній мордочці сльоза.

А жінка та, що це зробила,
Спокійно двері зачинила.
Про песика забувши вмить,
У крісло сіла каву пить.
А він скавчить і замерза,
На сніжній мордочці сльоза.

Так страшно песику, так тяжко,
Бо ні людини, ані пташки,
І лиш в куточку, там де дрова,
Стояла баба загадкова.
Щеня до неї підійшло
І притулилось, і лягло.

А сніжна баба стрепенулась,
Глибоко й жалібно зітхнула:
- Я ж тільки баба снігова.
Чом я не тепла, не жива?
І плаче баба у дворі,
Що нічим песика зігріть.

І раптом тепло так і тихо
Забилось серце в купі снігу.
стала баба снігова -
Не снігова вже, а жива!

І загорнула у кожух
Чотири лапки, двійко вух,
Замерзлий ніс, тремтячий хвіст
І оченята, повні сліз.

І песик втішено зітхнув,
Клубком згорнувся і заснув.

В ту ж мить недобра господиня
Себе відчула якось дивно.
Немовби вся вона не та,
І замість серця – пустота.
І от в кімнаті (ну й дива!)
Стоїть з морквяним носом
Не жінка – баба снігова,
Холодна й безголоса.

І це не казка, зовсім ні.
Це просто – новорічна ніч.
А в новорічну ніч завжди,
Ой, сто пригод і двісті див.
Пішов над містом тихий сніг,
Так тихо йшов, як тільки міг.
Щоб чути, як в людських будинках
Дзвенять прикраси на ялинках.